

Категорія справи № 757/37710/16-ц: Цивільні справи; Розгляд клопотань про визнання та виконання рішень іноземних судів в Україні; Клопотання про визнання та звернення до виконання рішення іноземного суду, що підлягає примусовому виконанню.

Надіслано судом: 28.12.2016. Зареєстровано: 29.12.2016. Оприлюднено: 30.12.2016.

печерський районний суд міста киева

Справа № 757/37710/16-ц

У Х В А Л А

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

22 грудня 2016 року Печерський районний суд м. Києва в складі:

головуючого судді - Литвинової І. В.,

при секретарі - Бажан О. А.,

розглянувши у відкритому судовому засіданні в м. Києві клопотання Товариства з обмеженою відповідальністю «MILLWILL Ltd» про визнання та надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного суду Міжнародної організації торгівлі зерном та кормами ГАФТА «GAFTA» від 05.11.2015 у справі № 15-087 про стягнення грошової суми комісійної винагороди Брокерів до Продавців, яка належала до сплати, згідно з наданим Рамковим договором на брокерське обслуговування від 19.08.2010 з Товариства з обмеженою відповідальністю «Українські Аграрні Інвестиції» на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «MILLWILL Ltd», -

В С Т А Н О В И В:

05.08.2016 представник ТОВ «MILLWILL Ltd» звернувся до суду з клопотанням про визнання та надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного суду Міжнародної організації торгівлі зерном та кормами ГАФТА «GAFTA» від 05.11.2015.

В обґрунтування поданого клопотання представник стягувача зазначив, що щодо сплати комісійної винагороди брокерів до продавців, яка належала до сплати згідно з наданим Рамковим договором на брокерське обслуговування від 19.08.2010 прийнято рішення, за яким ТОВ «Українські Аграрні Інвестиції» повинен сплатити MILLWILL Ltd., суму боргу в розмірі 25 000 (двадцять п'ять тисяч) доларів США разом з простими відсотками за ставкою 5 відсотків річних з 19.11.2012 до дати платежу.

Частиною четвертою статті 15 ЦПК України визначено, що суди розглядають справи про оскарження рішень третейських судів, про видачу виконавчих листів на примусове виконання рішень третейських судів, про оспорування рішень міжнародного комерційного арбітражу, також про визнання та надання дозволу на виконання рішень міжнародного комерційного арбітражу.

Згідно з ч. 1 ст. 390 ЦПК України, рішення іноземного суду (суду іноземної держави; інших компетентних органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних чи господарських справ; іноземних чи міжнародних арбітражів) визнаються та виконуються в Україні, якщо

їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності.

Частиною першою статті 392 ЦПК України встановлено, що питання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду розглядається судом за місцем проживання (перебування) або місцезнаходженням боржника.

Відповідно до ч. 1 ст. 393 ЦПК України, клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду подається до суду безпосередньо стягувачем (його представником) або, відповідно до міжнародного договору, згода, на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, іншою особою (її представником).

Представник заявника-стягувача у судовому засіданні клопотання підтримав та просив його задовольнити, подавши додатково письмові пояснення до заперечення боржника.

Представник боржника у судовому засіданні проти задоволення клопотання заперечував.

Суд, вислухавши пояснення представників сторін, дослідивши надані сторонами докази, дійшов до висновку, що клопотання представника стягувача підлягає задоволенню, виходячи з наступного.

Відповідно до ч. 2 ст. 394 ЦПК України, до клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду додаються документи, передбачені міжнародними договорами, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України.

Судом встановлено, що рішенням Арбітражного суду Міжнародної організації торгівлі зерном та кормами ГАФТА «GAFTA» від 05.11.2015 присуджено стягнути з боржника ТОВ «Українські Аграрні Інвестиції» на користь стягувача ТОВ «MILLWILL Ltd»: 25000 (двадцять п'ять тисяч) доларів США, а також простих відсотків за ставкою 5 (п'ять) відсотків річних за період з 19.11.2012 до дати платежу, суму арбітражних зборів та витрат 7836,00 (сім тисяч вісімсот тридцять шість) фунтів стерлінгів /а. с. 44-64/.

Також встановленим фактом є, що Рамковий договір на брокерське обслуговування від 19.08.2010 містив арбітражне застереження, а саме: «Стаття про доміциль, арбітраж та міжнародні конвенції Контракту 200 ГАФТА у редакції, діючій на дату такого договору, є його частиною. Будь-які спори, що виникають у зв'язку з або за договором про брокерське обслуговування, врегульовуються шляхом арбітражу у відповідності з Правилами арбітражу № 125 Міжнародної асоціації торгівлі зерном і кормами, у редакції, діючій на дату цього договору. Місцем проведення арбітражу є м. Лондон, Англія» /а. с. 45/.

Відповідно до Правил арбітражу № 125 Міжнародної асоціації торгівлі зерном і Рамковим договором на брокерське обслуговування від 19.08.2010, главою 18 визначено порядок, розмір Арбітражних зборів та витрат, а саме: 1036 (тисяча тридцять шість) фунтів стерлінгів 00 (нуль) пенні - збори Асоціації; 3000 (три тисячі) фунтів стерлінгів 00 (нуль) пенні - плата, яка сплачується особами, які не є членами; 3500 (три тисячі п'ятсот) фунтів стерлінгів 00 (нуль) пенні - гонорар арбітра. З урахуванням ПДВ розмір Арбітражних зборів та витрат складає 7836 (сім тисяч вісімсот тридцять шість) фунтів стерлінгів 00 (нуль) пенні /а. с. 63, 64/.

Рішення арбітражного суду № 15-087 від 05.11.2015 набрало законної сили і дійсне до виконання на усій території країн, що приєдналися до Конвенції про визнання і виконання іноземних арбітражних рішень, що підтверджується Сертифікатом до рішення від 05.11.2015 та підписаним Секретарем Компанії від 29.04.2016 /а. с. 40-42/.

Відповідно до ст. 22.1 Арбітражних Правил ГАФТА № 125, якщо будь-який з учасників арбітражного або апеляційного розгляду, відповідно до даних Правил, нехтує або відмовляється виконувати фінальне рішення арбітражної або апеляційної комісії, виданого відповідно до даних Правил, Рада ГАФТА має право, повідомити на Дошці оголошень асоціації ГАФТА, на веб-сайті та / або і для поширити серед

Членів Асоціації будь-яким підходящим способом інформацію про цей факт. Сторони будь-якого такого арбітражного або апеляційного розгляду вважаються згодними з проведенням Радою таких дій, як зазначено вище.

Як вбачається, на Дошці оголошень асоціації ГАФТА від 08.03.2016 зазначено, що ТОВ «Українські Аграрні Інвестиції» віднесені до категорії учасників, що ігнорує, нехтує або відмовляється виконувати фінальне рішення арбітражу (Defaulters on Awards of Arbitration) /а. с. 69-71/.

Оскільки, оголошення дефолту ГАФТА до боржника настає, відповідно до Правил, у разі ігнорування, нехтування або відмови виконувати фінальне рішення арбітражу, то це є підтвердженням небажання добровільно виконувати рішення іноземного суду.

Згідно зі ст. 390 ЦПК України, рішення іноземного суду (суду іноземної держави; інших компетентних органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних чи господарських справ; іноземних чи міжнародних арбітражів) визнаються та виконуються в Україні, якщо їх визнання та виконання передбачено міжнародним договором, згода на обов'язковість якого надана Верховною Радою України, або за принципом взаємності. Визнання та приведення до виконання іноземних арбітражних рішень здійснюється в Україні відповідно до положень Конвенції ООН про визнання і виконання іноземних арбітражних рішень, яка набула чинності для України з 08.01.1961, Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» від 24.02.1994 № 4002-XII (з подальшими змінами).

Згідно з положеннями статті III Нью-Йоркської Конвенції, кожна Договірна Держава визнає арбітражні рішення як обов'язкові і виконує їх відповідно до процесуальних норм тієї території, де проситься визнання і приведення у виконання цих рішень, на умовах, викладених у Конвенції. Аналогічно, відповідно до ч. 1 статті 35 Закону «Про міжнародний комерційний арбітраж», арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається обов'язковим і при поданні до компетентного суду письмового клопотання виконується з урахуванням положень статті та статті 36 Закону.

Підстави для відмови у визнанні та наданні дозволу на примусове виконання рішення міжнародного комерційного арбітражу перераховані у статті V Нью-Йоркської Конвенції, а також у статті 36 Закону «Про міжнародний комерційний арбітраж».

Відповідно до ч. 1 статті V Нью-Йоркської Конвенції, у визнанні та виконанні арбітражного рішення може бути відмовлено на прохання тієї сторони, проти якої воно спрямоване, тільки якщо ця сторона надасть компетентній владі за місцем, де проситься визнання і приведення у виконання, докази того, що:

- сторони в арбітражній угоді були за застосованим до них законом у будь-якій мірі недієздатними, або ця угода є недійсною згідно із законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а за відсутності такої вказівки - за законом країни, де рішення було винесене, або
- сторона, проти якої винесене рішення, не була належним чином повідомленою про призначення арбітра або про арбітражний розгляд чи з інших причин не могла надати свої пояснення, або
- вказана ухвала винесена щодо спору, не передбаченого або такого, що не підпадає під умови арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди або арбітражного застереження в договорі, з тим, проте, що якщо постанови з питань, що охоплюються арбітражною угодою або застереженням, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою або застереженням, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанову з питань, що охоплюються арбітражною угодою або арбітражним застереженням у договорі, може бути визнана та приведена у виконання, або
- склад арбітражного органу або арбітражний процес не відповідали угоді сторін або, за відсутності такого, не відповідали закону тієї країни, де мав місце арбітраж, або

- рішення ще не стало остаточним для сторін або було скасоване чи призупинене виконанням компетентною владою країни, де воно було винесене, або країни, закон якої застосовується.

Крім того, за ч. 2 статті V Нью-Йоркської Конвенції, у визнанні і приведенні у виконання арбітражного рішення може бути також відмовлено, якщо компетентна влада країни, в якій проситься визнання і виконання, знайде, що:

- об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законами цієї країни, або
- визнання і приведення у виконання цього рішення суперечать публічному порядку цієї країни.

Відповідно до ч. 2 статті 36 Закону «Про міжнародний комерційний арбітраж», у визнанні або у виконанні арбітражного рішення, незалежно від того, в якій державі воно було винесене, може бути відмовлено лише:

1) на прохання сторони, проти якої воно спрямоване, якщо ця сторона подасть компетентному суду, у якого просить визнання або виконання, доказ того, що:

- одна із сторін в арбітражній угоді була якоюсь мірою недієздатною; або ця угода є недійсною за законом, якому сторони цю угоду підпорядкували, а в разі відсутності такої вказівки, - за законом держави, де рішення було винесено; або

- сторону, проти якої винесено рішення, не було належним чином сповіщено про призначення арбітра чи про арбітражний розгляд або з інших поважних причин вона не могла подати свої пояснення; або

- рішення винесено щодо спору, не передбаченого арбітражною угодою, або такого, що не підпадає під її умови, або містить постанови з питань, що виходять за межі арбітражної угоди; проте, якщо постанови з питань, охоплених арбітражною угодою, можуть бути відокремлені від тих, які не охоплюються такою угодою, то та частина арбітражного рішення, яка містить постанови з питань, що охоплені арбітражною угодою, може бути визнана і виконана; або

- склад третейського суду або арбітражна процедура не відповідали угоді між сторонами або, за відсутності такої, не відповідали закону тієї держави, де мав місце арбітраж; або

- рішення ще не стало обов'язковим для сторін, або було скасовано, або його виконання зупинено судом держави, в якій або згідно із законом якої воно було прийнято; або

2) якщо суд визнає, що:

- об'єкт спору не може бути предметом арбітражного розгляду за законодавством України; або
- визнання та виконання цього арбітражного рішення суперечить публічному порядку України.

Відповідно до правової позиції Верховного Суду України, викладеної у постанові від 23.04.2014 (справа № 6-39цс14), оскільки правовідносини щодо надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду на території України врегульовані статтею V Конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10.06.1958 (Нью-Йорк), статтею 9 Угоди про порядок вирішення спорів, пов'язаних із здійсненням господарської діяльності від 20.03.1992, ратифікованої постановою Верховної Ради України від 19.12.1992 № 2889-ХІІ, та статтею 36 Закону України від 24.02.1994 № 4003-ХІІ «Про міжнародний комерційний арбітраж», то тягар доведення наявності підстав для відмови у визнанні та виконанні арбітражного рішення покладається на сторону, яка заперечує проти клопотання стягувача, й підстави для застосування частини другої статті 396 Цивільного процесуального кодексу України відсутні.

Вислухавши пояснення представників заявника-стягувача та боржника, дослідивши письмові заперечення боржника, додаткові пояснення, подані сторонами, суд не знаходить підстав для відмови у визнанні або у

наданні дозволу на примусове виконання рішення, з огляду на наступне.

Відповідно до ч. 1 ст. 81 Закону України «Про міжнародне приватне право», в Україні можуть бути визнані та виконані рішення іноземних судів у справах, що виникають з цивільних, трудових, сімейних та господарських правовідносин, вироки іноземних судів у кримінальних провадженнях у частині, що стосується відшкодування шкоди та заподіяних збитків, а також рішення іноземних арбітражів та інших органів іноземних держав, до компетенції яких належить розгляд цивільних і господарських справ, що набрали законної сили.

Згідно з ст. 82 Закону України «Про міжнародне приватне право», визнання та виконання рішень, визначених у статті 81 цього Закону, здійснюється у порядку, встановленому законом України.

Частиною 1 ст. 35 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» встановлено, що арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається обов'язковим і при поданні до компетентного суду письмового клопотання виконується з урахуванням положень цієї статті та статті 36.

Частиною 2 ст. 35 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж» встановлено, що сторона, що спирається на арбітражне рішення або порушує клопотання про його виконання, повинна подати оригінал належним чином засвідченого арбітражного рішення або належним чином засвідчену копію такого, а також оригінал арбітражної угоди, зазначеної в статті 7, або належним чином засвідчену копію такої. Якщо арбітражне рішення або угода викладені іноземною мовою, сторона повинна подати належним чином засвідчений переклад цих документів на українську або російську мову.

Відповідно до вказаної Нью-Йоркської конвенції про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10.06.1958, яка набула чинності для України 10.01.1961, основоположним принципом визначено, що держава, котра її підписала, зобов'язана визнавати іноземні арбітражні рішення обов'язковими та виконувати їх.

Статтею II Конвенції про визнання і виконання іноземних арбітражних рішень встановлено наступне:

1. Каждое Договаривающееся Государство признает письменное соглашение, по которому стороны обязуются передавать в арбитраж все или какие-либо споры, возникшие или могут возникнуть между ними в связи с каким-либо конкретным договорным или иным правоотношением, объект которого может быть предметом арбитражного разбирательства.

2. Термин «письменное соглашение» включает арбитражную оговорку в договоре, или арбитражное соглашение, подписанное сторонами, или содержащееся в обмене письмами или телеграммами.

Згідно з положеннями статті III Нью-Йоркської Конвенції, до визнання і приведення у виконання арбітражних рішень, до яких застосовується Конвенція, не повинні застосовуватися істотно обтяжливіші умови або вищі мита чи збори, ніж ті, які існують для визнання і приведення у виконання внутрішніх рішень. При цьому згідно зі статтею IV Нью-Йоркської Конвенції, для отримання визнання і виконання сторона, що просить визнання і виконання, при поданні такого прохання надає: належним чином завірений оригінал арбітражного рішення, або його належним чином завірнену копію; оригінал арбітражної угоди або її належним чином завірнену копію.

Якщо арбітражне рішення або угода викладені не офіційною мовою тієї країни, де проситься визнання і приведення у виконання цього рішення, сторона, яка просить про визнання і виконання це рішення, надає переклад цих документів на таку мову.

Згідно з ст. 35 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», арбітражне рішення, незалежно від того, в якій країні воно було винесено, визнається обов'язковим і при поданні до компетентного суду письмового клопотання виконується з урахуванням положень цієї статті та ст. 36 вказаного Закону.

Статтею 4 Закону «Про міжнародний комерційний арбітраж», встановлено, що сторона, яка знає про те, що яка-небудь вимога, згідно з арбітражною угодою, не була дотримана, і проте продовжує брати участь у арбітражному провадженні, не заявивши заперечень проти такого недотримання без невиправданої затримки, а якщо для цього передбачено будь-який строк, то протягом цього строку вважається такою, що відмовилась від свого права на заперечення. Також, відповідно до п. 3 статті 6 Арбітражного регламенту МТП, якщо будь-яка сторона, до якої заявлено вимогу, не надає відзив, арбітражне провадження продовжується, і будь-які питання про компетенцію вирішуються безпосередньо складом арбітражу, за винятком випадку, коли Генеральний секретар виносить це питання на вирішення суду, що передбачено ст. 6 (4) Регламенту.

Отже, Арбітражний суд встановив наявність у нього компетенції на розгляд справи, і жодних заперечень з боку боржника (відповідача) з цього питання не заявлялося.

Таким чином, і склад арбітражного суду (одноосібний арбітр), і арбітражна процедура (Арбітражний регламент МТП) були належним чином погоджені сторонами та відповідали чинному законодавству.

Рішення Міжнародного арбітражного суду набуло законної сили, стало обов'язковим для сторін, є остаточним та не підлягає скасуванню, оскільки відповідно до тексту рішення, воно є остаточним. Таким чином, Рішення є обов'язковим для сторін, не було скасоване, а його виконання не є призупиненим.

За змістом статтею 394 ЦПК України, клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду (міжнародного арбітражу) подається у письмовій формі і повинно містити:

- 1) ім'я (найменування) особи, що подає клопотання, зазначення її місця проживання (перебування) або місцезнаходження;
- 2) ім'я (найменування) боржника, зазначення його місця проживання (перебування), його місцезнаходження чи місцезнаходження його майна в Україні;
- 3) мотиви подання клопотання.

До клопотання про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду (міжнародного арбітражу), яке раніше не виконувалося та яке складене українською мовою, додаються такі документи:

- 1) засвідчена в установленому порядку копія рішення іноземного суду (міжнародного арбітражу), про примусове виконання якого подається клопотання;
- 2) офіційний документ про те, що рішення іноземного суду (міжнародного арбітражу) набрало законної сили (якщо це не зазначено в самому рішенні);
- 3) документ, який засвідчує, що сторона, стосовно якої постановлено рішення іноземного суду і яка не брала участі в судовому процесі, була належним чином повідомлена про час і місце розгляду справи;
- 4) документ, що визначає, в якій частині чи з якого часу рішення іноземного суду підлягає виконанню (якщо воно вже виконувалося раніше);
- 5) документ, що посвідчує повноваження представника (якщо клопотання подається представником);
- 6) засвідчений відповідно до законодавства переклад перелічених документів українською мовою або мовою, передбаченою міжнародними договорами України.

Заперечуючи проти задоволення клопотання про визнання та надання дозволу на примусове виконання рішення, боржник послався на відсутність арбітражної угоди, на яку посилається MILL WILL Ltd. та те, що заявник вимагає надати дозвіл на примусове виконання боржником рішення Арбітражного суду Міжнародної організації торгівлі зерном та кормами ГАФТА від 05.11.2015 у формі викладеній у прохальній частині, змушує боржника порушити міжнародно-правові відносини, які мають імперативний

характер і визначають основи суспільного ладу держави та вчинити дії, що суперечать публічному порядку України.

Такі доводи боржника суд не бере до уваги як такі, що не ґрунтуються на законі, оскільки клопотання про визнання й виконання рішень іноземних судів (арбітражів) суд розглядає у визначених ними межах і не може входити в обговорення правильності цих рішень по суті, вносити до останніх будь-які зміни, що узгоджується і роз'ясненнями Пленуму ВСУ, викладеними в абз. 1 ст. 12 постанови «Про практику розгляду судами клопотань про визнання й виконання рішень іноземних судів та арбітражів і про скасування рішень, постановлених у порядку міжнародного комерційного арбітражу на території України» N 12 від 24.12.1999, а по-друге, відповідно до ч. 8 ст. 395 ЦПК України, якщо в рішенні іноземного суду суму стягнення зазначено в іноземній валюті, суд, який розглядає це клопотання, визначає суму в національній валюті за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали.

Відповідно до міжнародних договорів України, суд відмовляє у задоволенні клопотання про визнання й виконання рішення іноземного суду у випадках, коли:

- згідно із законодавством Договірної Сторони, на території якої постановлено рішення, воно не набрало законної сили, за винятком випадків, коли рішення підлягає виконанню до набрання законної сили;
- відповідач не брав участі у процесі внаслідок того, що йому або його уповноваженому не було своєчасно і належним чином вручено виклик у суд;
- у справі між тими самими сторонами, про той же предмет і з тих самих підстав на території Договірної Сторони, де має бути визнано й виконано рішення, вже було постановлено рішення, що набрало законної сили, або установою цієї Договірної Сторони раніше було порушено провадження, або ж є визнане рішення суду третьої держави;
- згідно з положеннями даного міжнародного договору, а в не передбачених ним випадках - згідно із законодавством Договірної Сторони, на території якої рішення має бути визнано й виконано, справа належить до виключної компетенції її установи, спір вирішено не компетентним судом;
- відсутній документ, що підтверджує угоду сторін у справі про договірну підсудність;
- закінчився строк давності примусового виконання, передбачений законодавством Договірної Сторони, суд якої виконує доручення.

У відповідності з вищезазначеними вимогами стягувач подав всі належні документи в перекладі українською мовою. Заперечення представника боржника проти задоволення клопотання не підтверджені належними та допустимими доказами і спростовані додатковими поясненнями, поданими стороною стягувача.

Як вже зазначалося, відповідно до ч. 8 ст. 395 ЦПК України, якщо в рішенні іноземного суду суму стягнення зазначено в іноземній валюті, суд, який розглядає це клопотання, визначає суму в національній валюті за курсом Національного банку України на день постановлення ухвали.

На день постановлення ухвали Національним банком України встановлено курс гривні по відношенню до американського долара у розмірі 26,42 грн. (100 \$ = 2642,9366 грн.), до фунту стерлінгів - 32,69 грн. (100 £ = 3269,4732 грн.).

Таким чином, з Товариства з обмеженою відповідальністю «Українські Аграрні Інвестиції» на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «MILLWILL Ltd» підлягає стягненню, відповідно до рішення Арбітражного суду Міжнародної організації торгівлі зерном від 05.11.2015, сума комісійної винагороди брокерів до продавців у розмірі 660500 грн. 00 коп. та сума арбітражних зборів та витрат 7836,00 фунтів стерлінгів - у розмірі 256158 грн. 84 коп.

Відповідно до ч. 6 ст. 395 ЦПК України, розглянувши подані документи та вислухавши пояснення сторін, суд постановляє ухвалу про надання дозволу на примусове виконання рішення іноземного суду або про відмову у задоволенні клопотання з цього питання. Копія ухвали надсилається судом сторонам у триденний строк з дня постановлення ухвали.

На підставі викладеного, керуючись ст. ст. 4, 7, 35, 36, 81, 82 Закону України «Про міжнародний комерційний арбітраж», ст. 82 Закону України «Про міжнародне приватне право», Нью-Йоркською конвенцією про визнання та виконання іноземних арбітражних рішень від 10.06.1958, ст.ст. 210, 390-395 ЦПК України, -

У Х В А Л И В:

Клопотання Товариства з обмеженою відповідальністю «MILLWILL Ltd» про визнання та надання дозволу на примусове виконання рішення Арбітражного суду Міжнародної організації торгівлі зерном та кормами ГАФТА «GAFTA» від 05.11.2015 - задовольнити.

Визнати та надати дозвіл на примусове виконання на території України рішення Арбітражного суду Міжнародної організації торгівлі зерном та кормами ГАФТА «GAFTA» від 05.11.2015 у справі № 15-087 про стягнення грошової суми комісійної винагороди Брокерів до Продавців, яка належала до сплати, згідно з наданим Рамковим договором на брокерське обслуговування від 19.08.2010 з Товариства з обмеженою відповідальністю «Українські Аграрні Інвестиції» на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «MILLWILL Ltd».

Видати виконавчий лист про стягнення з Товариства з обмеженою відповідальністю «Українські Аграрні Інвестиції» (01601, м. Київ, Печерський район, вул. Мечникова, 2, 14 поверх, ЄДРПОУ код 33558346) на користь Товариства з обмеженою відповідальністю «MILLWILL Ltd» (Беліз, м. Беліз, 9 Баррак Роуд, ІН 102525) суму комісійної винагороди у розмірі 25000 (двадцять п'ять тисяч) доларів США, що станом на 22.12.2016 за офіційним курсом Національного банку України становить суму у розмірі 660500 грн. 00 коп., а також простих відсотків за ставкою 5 (п'ять) відсотків річних за період з 19.11.2012 до дати платежу, суму арбітражних зборів та витрат 7836,00 (сім тисяч вісімсот тридцять шість) фунтів стерлінгів, що за офіційним курсом Національного банку України станом на 22.12.2016 еквівалентно 256158 грн. 84 коп.

Ухвала може бути оскаржена в апеляційному порядку до Апеляційного суду м. Києва, через суд першої інстанції, протягом п'яти днів з дня її отримання шляхом подання апеляційної скарги.

Суддя І. В. Литвинова